

Svajonų
ROMANAI

Aistra

KIRA SINCLAIR

Prislėgti paslapčiai

2022 sausis–balandis

BLOGIUKAI MILIJONIERIAI

Knygute.lt

Kira Sinclair

**PRISLĖGTI
PASLAPČIŲ**

Trijų knygų serija
„*Blogiukai milijonieriai*“
Pirma knyga

Kira Sinclair,
The Rebel's Redemption, 2020
© Kira Sinclair, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2021

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0764-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Dešimt metų – ilgas laikas. Tačiau per trum-
pas, kad tai pasikeistų, po galais.

Tą jis akivaizdžiai pajuto stovėdamas prie
baliustrados virš tėvų pokylių salės ir žvelg-
damas žemyn į lūkuriuojančius žmones.

Jie vis laukė, kol galės dirstelėti į jį.

Tačiau iš viso būrio jam rūpėjo vienintelė
moteris, nuo kurios derėjo laikytis atokiau.
Skambėjo juokas, žiopiai šoko, gėrė šampaną
iš raižyto krištolo taurių. Šventė sugrįžimą,
tarsi jis būtų dešimtmetį viešėjęs nuošalioje
saloje, o ne buvęs įkalintas.

Prabanga ir spindesys neužtemdė jų veiduo-
se maniakiško pasitenkinimo išraiškos. Krau-
geriško paskalų troškimo. Lyg jis ketintų čia
atsistoti ir išrėžti kalbą, atskleisti visas šitiek
metų saugotas paslaptis vien dėl to, kad paga-
liau buvo laisvas.

Gerklėje sukirbėjo pašaipus juokas. Kur gi
ne. Visas šis vakaras – farsas su jo laukiančia
baisia pabaiga. Deja, jokie triukai nepadės iš-
vengti to, kas, žinojo, jo laukė.

Andersonas Stounas, sūnus palaidūnas, pa-

galiau grįžo namo, ir visi, šį tą reiškiantys Čarlstone, buvo pasiryžę jį gerai ištyrinėti, mandagiai pasikuždėti už nugaros.

Kalėjime priešą bent jau buvo lengva atpažinti. O čia visi šypsosi tau į akis, o paskui pirmai progai pasitaikius sumaišo tavo reputaciją su purvais.

- Mielasis, ką čia veiki viršuje? Turėtum būti ten. Tavo draugai nekantrauja pasveikinti sugrįžus namo.

Atsisukęs Stounas pažvelgė į motiną, vis dar labai patrauklią moterį, nors jau artėjančią prie šešiasdešimties.

Tamsūs jos plaukai buvo pasidabruoti labiau nei prieš dešimtį metų, akių kampučiuose matėsi naujų raukšlelių, bet niekas - net akimirka, kai jos sūnų išvedė su antrankiais iš teismo salės, - negalėjo užtemdyti šviesos, degančios mėlynose akyse. Ar išblukinti nuoširdaus pasitikėjimo savimi ir šypsenos.

Atsistojusi greta motina atkišo skruostą bučinio, kurio šis net nesvarstė atsisakyti.

Jis ir taip labai nuvyłė mamą. Nenorėjo, kad jos akys nusimintų dar labiau.

Tačiau jis nepajudėjo link laiptų, kurie nuvestų į besisukančių ryklių būrio vidurį. Tik stip-

riau delne sugniaužė taurę su viskiu ir pasirėmė ant turėklų.

- Mielasis, - greta sukuždėjo motina ir guosdama uždėjo ant nugaros sunkią ranką.

Kaip galėjo numanyti, kad, sulaukęs trisdešimties, šitiek matęs ir patyręs, jis vis tiek trokš motinos prisilietimo, kad nurimtų kaip košmarą susapnavęs kūdikis?

Iš gerklės išstrūko juokas. Jis geriau už bet ką žinojo, kad pabaisos gyvena ne tik sapnuose. Ir jokia guodžianti ranka, net mamos, negali palengvinti realybės.

- Suprantu, kaip tau dabar sunku.

Ji net nenumanė, o sūnus tikrai neketino aiškinti.

- Tačiau tie žmonės atėjo čia tavęs palaikyti.

Kur jau ne. Nesusilaikęs Stounas nužvelgė apačioje judančią minią. Jam labai sunku tuo patikėti, tačiau skeptiškomis pastabomis nenorėjo daužyti romantiško mamos požiūrio į pasaulį.

Jis buvo nuteistas už žmogžudystę, už tai, kad nužudė kitą „jų grupės“ žmogų. Ir visai nesvarbu, kad niekšas buvo vertas mirties. Nes tiesą, be jo, žinojo vos vienas žmogus, o Stounas būtų padaręs viską, kad taip ir liktų.

Po galais, jis jautėsi kaltas ir saugojo paslaptį negailėdamas laiko.

- Jei čia stovėsi pusę vakaro, lengviau nepasidarys.

Dieve, dėl to motina teisi. Giliai įkvėpęs Stounas susivertė likusį viskį, mėgavosi malonių jo skoniu ant liežuvio ir tuojau pajuto deginimą, vos tik gėrimas pasiekė skrandį. Gero viskio jam tikrai trūko.

Atsitraukęs nuo turėklų jis per prievartą nusšypsojo motinai ir tikėjosi, kad ji neims barti už tokias nesąmones.

Įpusėjęs kelią prie laiptų, jį sulaukė motinos balsas.

- Andersonai.

Mama vienintelė jį vadindavo tikruoju vardu. Švelnumas balse pažadino jausmus - labiausiai kaltę. Stabtelėjęs Stounas atsisuko į ją pažiūrėti.

- Aš tavimi didžiuojuosi, sūnau.

Jis nenumanė, kaip ji galėtų didžiuotis, bet motina jį teisingai auklėjo, todėl ginčytis neketino. Tik ne dabar.

- Dar bus sočiai laiko nuspręsti, ką nori veikti toliau. Žinau, kad tėvas pasiūlė tau vietą kompanijoje, ir mums abiem patiktų, jei sutik-

tum. Tačiau niekas nesitiki, kad apsispręsi tučtuoju. Neskubėk. Pasidžiauk laisve.

Stounas linktelėjo neišdrįšęs pasakyti, kad nejaučia jokie noro prisidėti prie „Andersonų plieno“ – kompanijos, pavadintos motinos senelio garbei. Verslo pasaulyje ištisas kartas tarp vadovų beveik nebuvo moterų, o jo tėvai kartu vadovavo kompanijai: turėjo vadovo ir viceprezidento postus gerokai anksčiau, nei gimė Stounas.

Jo tėvai susitiko valdybos susirinkimuose ir surėmė ragus, kai senelis pristatė Niką Stouną – verslo konsultantą. Tik ką Gebenės lygos¹ universitetą baigusi jo mama nepanoro lengvai pasiduoti ir pripažinti įsibrovėlio nuomonę. Bent jau taip pasakojama.

Skraidė kibirkštys, tačiau beieškodami kompromisų posėdžių salėje jiedu kažkaip atsidūrė lovoje. Štai tokia istorijos pabaiga.

Stounas visada žavėjosi tėvų gebėjimu kartu dirbti visą dieną ir vis tiek išlikti tokiems įsimylėjusiems vienas kitą. Vis dėlto paauglystės metais jis galvojo, kad toks meilės demonstravimas velniškai gėdingas.

---

¹ JAV rytinės pakrantės sporto lyga (Ivy League).

„Andersonų plienas“ buvo jo tėvų gyvenimas, tačiau Stounas niekada nejautė ryšio su kompanija. Jis niekada netroško prisijungti, nors prieš dešimtį metų net netoptelėjo, kad turės galimybę rinktis kitą gyvenimo kelią. O dabar... praradęs laisvę dešimčiai metų gauni progą permąstyti kiekvieną paprastą sprendimą.

Stounas jau nebenorėjo daryto to, ko iš jo tikimasi, tuo labiau kad tvirtai žinojo nenorįs pasinerti į „Andersonų plieną“. Blogiausia, kad kito kelio jis neturėjo. Kol kas.

Tačiau tuo rūpinsis vėliau.

Eis žingsnis po žingsnio.

Jam dar nespėjus nusileisti iki apatinės pakopos švelni muzika, aidėjusi pokylių salėje, staiga nutilo. Visų, buvusių patalpoje, akys pasisuko į jį ir nužvelgė nuo galvos iki kojų.

Stounas nenumanė, ką jie pamatė ar pagalvojo. Ir, jei atvirai, jam buvo tas pats.

Ne, tai ne visai tiesa. Vienas žmogus šį vakarą jam buvo svarbus, nors taip ir nederėjo.

Stounas ją pajuto, vos tik ji įėjo į kambarį. Tačiau ketino iš visų jėgų stengtis jos nepastebėti, kaip nepastebės smalsių žvilgsnių, negirdės kuždesių.

Paiper Blekburn stovėjo šešėlyje. Jos širdis skaudžiai daužėsi krūtinėje ir nors tik ką ištuštino taurę *Merlot*, gerklė buvo perdžiūvusi ir peršėjo.

Paiper nepajėgė atplėšti nuo jo akių. Ir sutramdyti virpančių rankų. Skubiai padėjo tuščią taurę ant artimiausio stalelio nelaukdama, kol ši išslys iš staiga sustirusių pirštų.

Ji tikrai nenorėjo sukelti scenos ir patraukti jo dėmesio. O gal tiksliau, kol kas nenorėjo jo dėmesio. Reikėjo atgauti pusiausvyrą prieš su juo susiduriant.

Išsilaisvinti iš dešimties metų nusivylimo, nuoskaudų ir kaltės.

Virpėjo visas kūnas. Oda tiesiog degė, bet gyslomis tekėjo ledinis šaltis. Kaip tai įmanoma?

Užmerkusi akis Paiper keletą kartų giliai įkvėpė – išmėgino kelias nusiramavimo technikas, kurių mokė savo pacientus. Pasijuto kiek labiau susikaupusi, tada vėl atsimerkė. Ir staiga prarado visą savitvardą – tiesiai priešais išvydo Stouną.

Aukštą, stiprų ir velniškai gražų. Jis stovėjo, o auksinėse akyse švietė aiškus iššūkis visai

salei žmonių.

Jis buvo pasikeitęs, tačiau Paiper to ir tikėjosi. Dešimt metų kalėjime pakeistų kiekvieną, ar ne?

Buvo didesnis. Ne aukštesnis, nes ir dvidešimties buvo keli coliai virš šešių pėdų, bet platesnis. Raumeningesnis. Tvirtesnis – ne tik kūnas, bet ir elgsena. Berniukas, kurį ji kažkada pažinojo, vaikščiodavo grakščiai. Ak, jis tebebuvo grakštus, bet dabar atrodė, kad šilkinis kiautas slepia plieninę šerdį.

Paiper nesusilaikiusi isteriškai sukikeno iš tokio savo pokšto. Plieninis plieno magnatų sūnus. Jai tikrai reikėjo susiimti, ilgai ruošta kalba nebus pasakyta taip, kaip suplanuota.

O tai ją labiausiai sunervintų.

Šis vakaras – Stouno grįžimas į aukštuomenę ir laisvę, tačiau kartu tai bus ir pabaiga. Pasuktinis taškas, padėsiantis pagaliau pamiršti praeitį.

Pamažu pasigirdo balsai. Žmonės sujudo. kažkas, prasispraudęs pro minią, paplojo Stounui per nugarą sveikindamas sugrįžus namo. Rankos stūmė jį per minią. Vos ne vandą Paiper laikėsi nuošaliai, stebėjo, kaip jis sveikinasi su žmonėmis, kuriuos pažinojo visą

gyvenimą, abejingu veidu, jo išraiška nė karto nepasikeitė. Stounas nesišypsojo ir nesijuokė. Buvo mandagus ir pasitikintis savimi, abejingas ir nepajudinamas.

Jis buvo pasikeitęs ir dėl to kalta Paiper.

Kad ir kaip būtų, tai jos nesulaikys – užduos klausimus, į kuriuos atsakymų negavo dešimtį metų.

Paiper laukė, stebėjo ir planavo laiką. Ji atsisakė šaltos aprasojusios taurės šampano, kurią keliskart bandė įbrukti nuolat siuvantys padavėjai. Ji visai nenorėjo dar labiau suglumti.

Kai Stounas, prasibrovęs pro minią, priėjo prie savo motinos, pasilenkė ir kažką sukuždėjo į ausį, o tada pasuko link laiptų, Paiper suvokė: dabar arba niekada. Burna išdžiūvo ir akimirka ji pasigailėjo nepaėmusi siūlomos taurės, iš kurios galėtų truputį gurkštelėti. Bus sunku padaryti tai, ką ketino, jei negalės atgauti balso.

Giliai įkvėpusi ji apėjo minią vengdama didžiųjų laiptų, kuriais lipo Stounas, ir pasirinko mažesnius, įspraustus salės gale, – jais naudojosi personalas. Augdama ji pažinojo šiuos namus taip pat gerai kaip savo. O gal ir

geriau. Pažino kiekvieną kampą. Ištyrinėjo juos su vyru, dabar bandančiu pasprukti iš pokylio, suorganizuoto jo garbei.

Pabėgti nuo jos.

Tačiau Paiper nebesileis ignoruojama.

Sunkios medinės durys laiptų viršuje pačiu laiku atsivėrė į tylų koridorių ir Paiper spėjo pamatyti, kaip užsidaro bibliotekos durys pačiame gale. Na, žinoma, jis nuėjo ten, į kambarį, kuriame jie šitiek laiko praleisdavo kartu. Kambarį, pilną laimės ir gerų prisiminimų.

Vaikystėje jiedu susirangydavo ant kilimo priešais didžiulį židinį ir juokdavosi vienas kitam skaitydami apie keistus laukinius nuotykius. Paauglystėje įsitaisydavo ant minkštų sofų, ruošdavo namų darbus ir filosofuodavo apie ateitį.

Gyvenimas buvo toks nuostabus, toks kupinas galimybių.

Bet staiga pasikeitė.

Net ir skausmingi prisiminimai nesulaikė Paiper – ji atidarė duris ir įėjo paskui Stouną. Ilgai repetuoti žodžiai sukosi galvoje, už nugaros tyliai užsivėrė durys. Paiper atsirėmė į duris nugara, jai reikėjo solidžios atramos.

Kambarį užliejo šilta šviesa nuo visos eilės

sieninių šviestuvų. Kitame pakraštyje Stounas stovėjo priešais didelius lenktus langus atsukęs jai nugarą. Net neatsigręždamas pasakė:

- Svarsčiau, kiek dar ketini laukti.

Sodrus jo balso dundesys suvirpino ir taip įsitempusius nervus. Odą nutvilkė elektra. Daugelį metų ji į tą vyrą reaguodavo keistai - apimdavo prieštaringų jausmų kratinys.

Kai Stounas pasuko galvą ir persmeigė ją veriančiu žvilgsniu, Paiper suvokė, kad sustingo kaip viena tų ledo gulbių, papuošusių bufetą apačioje. Jo veido išraiška - tarsi smūgis į paširdžius.

Asilas.

Jiedu per daug kartu išgyveno, kad Stounas galėtų žiūrėti į ją tuo pačiu bejausmiu nieko nereiškiančiu žvilgsniu kaip į visus kitus.

Po galais, ji verta daugiau.

Ilgomis kojomis Paiper greitai perėjo kambarį ir priėjo prie jo. Visi surepetuoti žodžiai kirbėjo ant liežuvio galo pasirengę išsilieti iš burnos.

Stounas pasisuko, plačiai įsirėmė kojomis, susikišo rankas į meistriškai pasiūto kostiumo kelnių kišenes.

Paiper niežėjo nagai jam užvožti....